

MINUS OPTSPREZECE GRADE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

1

Lui Astrid Tuvesson, șefa Brigăzii Omucideri din Helsingborg, i-a părut rău din clipa în care a ieșit din casă. Înăuntru, storurile ascunse seră soarele puternic al primăverii, dar afară strălucirea era mult mai mare decât se așteptase. Dacă nu-și găsea la iuțeală în geantă ochelarii de soare, durerea de cap avea să-i facă țeasta să explodeze. Își imagina deja cum Ingvar Molander și echipa lui aveau să înconjoare cu bandă locul și să culeagă toate bucătelele ei. A, iată-i, ochelarii săi de soare, zgâriați și cu urme de degete.

Of, fir-ar să fie... Deodată a simțit nevoia să meargă la toaletă. Uneori era sătulă până peste cap de ea însăși. Astrid, care nu se dezmințe, uită să meargă acolo înainte să iasă pe ușă și să-și arunce cheile în geantă unde, firește, n-avea cum să le mai dibuiască acum. Geanta aia era mai dihai ca Joe Labero¹. Putea să le caute mult și bine. Cheile dispăruseră, probabil pentru totdeauna, aşa că și-a tras în jos pantalonii și chiloții și s-a lăsat pe vine în stratul de flori.

Asta era curtea ei, aşa că de ce n-ar fi putut să facă tot ce-i trăsnea prin minte? Dacă nu-i plăcea cuiva, n-avea decât să sune la poliție. Gândul a făcut-o

---

¹ Magician suedez contemporan

Respectă ibucnească în râs, iar șuvioul dintre picioarele sale a început să vină cu intreruperi, ca o arteziană sofisticată.

Nu prea știa de ce nu stătea acasă, aşa cum plănuise, de ce simțise nevoie să se aşeze la volan și să pornească motorul. La urma urmei, de luna trecută nu stătuse în concediu medical decât trei zile, un fleac în comparație cu unii din echipa ei.

Într-un fel, era vina tâmpitului căluia de Gunnar. Dacă nu era el, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Ea ar fi fost la sediu, petrecându-și timpul cu ceilalți, nu zăcând acasă și... Ceva i-a bușit mașina și ea a apăsat pe frână. Ce mama naibii? Și-a potrivit oglinda retrovizoare și și-a dat seama că trebuie să fie cutia de scrisori. Cea pe care chiar tâmpitul căluia insistase să-o fixeze și să-o ancoreze sub pământ într-un morman de ciment atât de mare, încât, fără îndoială, avea să supraviețuiască celui de-al Treilea Război Mondial. Astăzi mai lipsea. Nu voia nici măcar să se gândească la felul în care arăta acum spatele mașinii.

Astrid a dat de câteva ori înainte și înapoi până să intre pe Singögatan și să plece cât mai repede, înainte ca vreunul dintre vecini să aibă vreme să iasă și să caște gura la ea. Exact astă voia să zică. Tot, absolut tot ce mergea prost în viață să era din vina tâmpitului căluia de Gunnar.

A făcut la stânga pe rampa autostrăzii E20 spre nord, a împins în locaș bricheta mașinii și a luat ultima țigară din pachetul înghesuit sub mânerul portierei. Scânteia să răspândit în stratul exterior de tutun și ea a tras cât de mult fum îi încăpea în plămâni, în vreme ce prindea viteza pe autostradă.

Cu câțiva ani înainte, ea fusese cea care a vrut să plece. Dar el să-a agățat cu ghearele, și dragostea ei, care

se ofilea, s-a transformat încetul cu încetul în dispreț. Curând, a devenit un monstru plin de ură, iar când el să-a hotărât, în cele din urmă, să-o părăsească, nimic n-a mers aşa cum își închipuise ea. Nimic.

La început n-a înțeles ce se întâmplă, să-auzit brusc un scrâșnet, când oglinda laterală de pe partea șoforului a fost smulsă din loc și a rămas acolo, atârnând de cablurile subțiri și izbind în caroserie ca o ciocântoare extrem de zeloasă. Apoi a văzut BMW-ul roșu drept în fața sa. A apăsat pe claxon, dar n-a obținut nici o reacție, mașina a gonit mai departe. Nu, fir-ar să fie, tipul n-avea să scape aşa de ușor. A apăsat pe accelerație și curând l-a prins din urmă.

Nimic n-o scârbea mai mult decât papițoiă ăstia nou îmbogați și cu mașinile lor scumpe, și era convinsă că acesta e un bărbat și că e mărunt din toate punctele de vedere. L-a depășit pe stânga, a trecut înapoi pe banda din dreapta, cu luminile de avarie aprinse, și a încetinit, ridicând la vedere legitimația de polițist. De parcă el ar fi putut să-o vadă. Dar, la naiba! Tipul trebuia să opreasă și, când o va face, o să-l învețe ea minte.

Însă BMW-ul a trecut pe banda din stânga și a zburat pe lângă ea de parcă ăsta ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Ce mama dracului? Astă însemna declarație de război. La naiba, astă însemna război de-abinelea. Și-a scos brațul stâng pe geam și a desprins oglinda în vreme ce gonea după BMW-ul roșu, cu pedala de accelerație apăsată până la covorașul murdar.

După un minut, ajunsese mult peste limita de viteză. Corolla se zguduia, dând toate semnele că nu mai vrea să participe la vânătoarea asta. Dar ea stăpânea perfect situația, conducând ca o zeiță, după cum își spunea singură, și când au trecut de ieșirea spre

Helsingborg Södra îl ajunsese din nou și îi semnaliza cu faza lungă.

Însă BMW-ul n-a încetinit. A mers mai repede. Era limpede că șoferul n-are habar cu cine are de-a face. Astrid și-a vârât mâna în geanta de pe scaunul pasagerului. Era sigură că pe acolo, pe undeva, se află telefonul. Hei, ia uite, dăduse de chei. Sigur că acum ieșeau la iveală.

Astrid a dibuit telefonul și s-a uitat repede la el, căutând camera video. Oriunde o fi fost. Afurisitul de gunoi Samsung. Îl ura. Ca să nu mai vorbim de vânzătorul cu față puhavă, care îi împuiase capul ca un papagal încăpățanat despre marele avantaj pe care îl are Android față de iOS. Până la urmă, se dăduse bătută numai ca să-i închidă gura. Dar, mă rog, se părea că acum funcționează. Habar n-avea cum izbutise s-o facă.

Astrid a ridicat telefonul, cu camera video îndreptată spre mașina din față ei, dar și-a dat seama că e pe cale să iasă de pe carosabil. A apăsat pe frână cât de tare a putut, făcând mașina să patineze în lateral, și într-o secundă s-a declanșat o cacofonie de claxoane de mașini și de camioane.

Era sfârșitul, doar la asta se putea gândi. Gata cu toate, și poate că era mai bine aşa. La urma urmei, ea nu era decât o mare ratată aflată la menopauză, rușinea întregii poliții.

Dar mâinile sale nu voiau să renunțe, ci se străduiau să stăpânească patinarea și, în același timp, reduceau viteza. La fel și piciorul său drept, care apăsa pedala până la podea. Ca prin minune, a reușit să stăpânească mașina. Astrid a scos un strigăt de bucurie și apoi, după câteva clipe, a încercat să se calmeze repetând ca pe o mantră că totul e în ordine.

De acum BMW-ul roșu se îndepărtașe la vreo cincizeci de metri și Astrid îl vedea că încetinește la ieșirea spre Elineberg și Råå. Și-a luat telefonul de pe jos și a început din nou să filmeze. Curând avea să-l prindă din urmă, fir-ar să fie.

Fie din pricina prezenței ei, fie din pricina șirului de mașini până la sensul giratoriu, șoferul s-a răzgândit și a accelerat înapoi pe autostradă, fără să dea semne că ar încetini, cu toate că se îndreptau spre centrul Helsingborgului.

N-a încetinit deloc până au ajuns la Malmöleden, aproape de vechiul sediu al poliției, unde nu s-a sinchisit de stopul roșu de la Trädgårdsgatan. Astrid n-avea de gând să se lase înfrântă, așa că a trecut prin intersecție apăsând pe claxon, în vreme ce se auzeau sirenele. Polițiștii în uniformă se treziseră. În sfârșit.

O privire în oglinda retrovizoare i-a arătat mașina cu însemnele poliției aflată în spatele ei. Astrid le-a făcut semn cu mâna să se potolească. A, nu, nici vorbă să-i lase să se bage și să preia controlul. Netrebnicul asta îi apartinea ei.

Fântâna rotundă din apropierea primăriei, înaltă de douăzeci de centimetri, nu prea era, de fapt, fântână, arăta mai degrabă ca un frisbee albastru uriaș făcut din cioburi de faianță. O deschizătură din centru lăsa să curgă apă peste cioburile de faianță și făcea ca tot ansamblul să fie mereu ud. Lui Astrid nu-i plăcuse niciodată, și părerea sa nu s-a îmbunătățit când virajul la stânga, pe Hamntorget, a părut că se iveste din senin. Nu i-a fost de folos să arunce telefonul sau să vireze brusc.

Înălțimea și marginea rotunjită au colaborat perfect cu unghiul de atac al Toyotei, răsturnând mașina, cu acoperișul râcâind fântâna. Când, în cele din urmă,

mașina s-a oprit după câțiva metri, cu roțile în sus, în mijlocul benzii pentru biciclete, ca un gândac neajutorat. Astrid și-a desprins centura de siguranță și a ieșit tărâș.

Rahat... Capul îi bubuia, iar ochii... Nu-și dădea seama dacă vede dublu sau lucrurile erau, pur și simplu, încețoșate. Oricе о fi fost, nu era de bine. Șоferul avea să scape. Astrid știa că ticălosul o să-și vadă de viață lui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă toate astea n-ar fi fost decât un afurisit de joc.

S-a uitat după mașina roșie, care curând avea să vireze pe Kungsgatan și apoi, foarte probabil, avea să se întoarcă pe unde venise. Dar, de fapt, n-a virat. A mers mai departe, pe lângă barul de noapte din vechea stație de feribot, îndreptându-se spre capătul cheiului.

Ce făcea tipul? Astrid a pornit iute pe piatra cubică spre apă. Totul se învârtea, de parcă ar fi fost Midsommar¹ și ea s-ar fi jucat de-a liliacul amețit. S-a poticnit de câteva ori și și-a dat seama că trebuie să se fi lovit la cap în accident. Dar asta trebuia să mai aștepte.

BMW-ul a trecut peste marginea cheiului și a zburat câțiva metri prin aer până să se izbească de apă. Astrid a alergat mai departe, observând că și alții se reped acum din toate direcțiile și se îngrămădesc la malul apei. S-a oprit lângă mulțime, și-a tras sufletul și și-a dres glasul.

– Salut, sunt de la poliție, a zis cu cel mai autoritar ton de care era în stare. Trebuie să izolăm această zonă, aşa că vreau să vă îndepărtați cu cel puțin douăzeci de metri.

¹ Sărbătoare importantă în țările din nordul Europei, în preajma solstițiului de vară

Cei mai mulți dintre ei s-au întors și s-au uitat la ea.

– Da, cu voi vorbesc! Hai, dați-vă deosebit de că mai repede, a continuat, vânturându-și brațele.

În vreme ce mulțimea începea să se miște, vedea spatele mașinii scufundându-se în apa întunecată.

– E valabil și pentru voi.

A arătat spre ultimii rămași, care nu se îndurau să plece, și s-a apropiat de marginea cheiului.

Nici urmă de șofer. Doar o grămadă de bule de aer care se ridicau la suprafață. Ar fi trebuit să sară în apă, dar n-ar fi scos-o la capăt. Astrid nu se simțise niciodată în largul său în apă și, în plus, avea...

– Astrid Tuvesson? Vocea a făcut-o să tresără, și aproape că s-adezchilibrat când s-a întors spre polițistul în uniformă. V-aș ruga să suflați aici, a continuat el, ridicând o fiolă pentru testarea alcoolemiei.

2

Theodor Risk s-a urcat pe bancă, s-a aşezat pe spătar și și-a lăsat privirea să plutească peste curtea școlii, pustie, în vreme ce scotea o țigară din rucsac, sfidând anunțul cu fumatul interzis în perimetruл școlii. Și-a pus căștile roșii marca Beats primite de Crăciun de la tatăl său și a ales de pe telefon „Ace of Spades“ al celor de la Motörhead. Oricum, în aproximativ un minut liniștea avea să fie spartă de strigăte, când cei din clasa lui și din cea paralelă aveau să iasă de la cele două ore de sport.

Cât despre el, Theodor își petrecuse ultima oră cu terapeută și, ca de obicei, îl bătuse la cap că e important să se apropie de ceilalți și să-și facă prietenii. Ca el să facă parte din comunitate, cum îi plăcea ei să zică. Lui Theodor îi venea să-și verse mațele pe ea și pe vorbirea ei scărboasă din sud. La dracu', ura graiul din Skåne. Era, fără îndoială, cel mai nesuferit cu puțință dintre toate dialectele. Dar, aşa cum făcea în fiecare săptămână, a stat acolo pe scaun ca o marionetă lobotomizată și i-a înghiit banalităile.

Că e tare important ca el să se deschidă și să spună cum se simte în miezul ființei lui. „Miezul ființei“ era pe locul întâi dintre expresiile ei preferate. „Haide, să

facem împreună o călătorie înăuntru“, zicea în graiul ei din Skåne, care suna cleios, întinzându-i mâna, ca și cum chiar s-ar fi așteptat ca el să-o ia. Doar dacă îi îngăduie să pătrundă cu totul în el va putea cu adevarat să-l ajute. A tras fumul în piept și a cătinat din cap doar gândindu-se la asta. De parcă ar fi putut cineva să-l ajute vreodată.

Și totuși, în primele luni îi urmase fără abatere îndrumările. Vorbea despre cum o duce, ce gândește și cum i se păreau toate. Despre relația cu tatăl său, care părea să credă că pentru el copiii sunt o prioritate, însă nu era niciodată prin preajmă când aveau nevoie de el. Despre faptul că se simțise trădat atunci când a fost lăsat singur acasă câteva zile. O trădere care încă îl dorea ca o rană deschisă, dar despre care nu vorbea nimeni, ca și cum nu s-ar fi întâmplat. I-a spus despre panica pe care a simțit-o când a fost închis într-un spațiu de mărimea unui coșciug și despre teama că o să moară când avea să se termine oxigenul. Că se va termina totul.

Ca să nu mai vorbim de dezamăgirea schizofrenică de care a fost inundat când și-a dat seama că o să supraviețuiască. Că suferința sa o să continue. La un moment dat, chiar a ținut-o de mâna și, cu ochii închiși, a condus-o adânc înăuntrul său. Dar, cu toate astea, ea a continuat să-l piseze, de parcă nu știa decât un singur cântec pe care îl tot repeta.

Nu găsise altă ieșire decât să înceapă să mintă, spunând că își face prietenii, că toată lumea îl place și devine popular. Că i-a revenit pofta de viață și chiar că uneori îi plăcea să stea acasă, învățând și petrecându-și timpul cu familia. A mințit că apăsarea din piept scade și că poate, în sfârșit, să respire liber.

Dar acum se părea că ea nu s-a mai lăsat păcălită. Îl pisălogea mai mult pe tema noilor prieteni. Ceea ce nu pricepea ea era că nu lipseau cei care ar fi vrut să-i fie prieteni. Atâtă doar că el n-avea chef să se împrietească cu nimeni. A tras un fum și s-a uitat la idioții care începuseră să umple curtea școlii.

Bătuți în cap, asta erau. Fiecare dintre ei nu era altceva decât un idiot pe două picioare, care mai avea și un accent urât. Dar el a fost băiat bun și nu s-a atins de nici unul. N-a trecut de acel hotar nici măcar o dată.

Însă Alexandra, din clasa paralelă, era altfel. Era complet diferită de toți din clasa lui, nu vorbea în graiul din Skåne și nici nu chicotea împreună cu celelalte fete. Era singura care nu-l călcase niciodată pe nervi. Nu-i spusese nimănui ce simțea, dar simțea ceva. Și, în taină, bănuia că la fel stăteau lucrurile și cu ea, pentru că întorcea capul de cum li se întâlneau privirile. Ca și cum ar fi știut.

Alexandra stătea lângă peretele plin de graffiti împreună cu câțiva neisprăviți din clasă și, sigur, nu cronometrase, dar era convins că nu-l privise niciodată în ochi atât de mult timp. Senzația era atât de intensă, încât a trebuit să se străduiască din răsputeri să nu-și întoarcă primul privirea. Ce însemna asta? Era o invitație să-i vorbească? Părea fericită. Dar ce să-i spună? Și ce era de făcut cu prietenii ei?

Apoi vraja a fost ruptă. Nu din pricina unei priviri furișe, ci din cauză că a sunat telefonul, amuțindu-l pe Lemmy din căști. Theodor nici măcar n-a trebuit să se uite ca să știe cine este. Era sigur că el o să sună și să strice momentul.

– Salut, a zis Theodor, încercând să ia un ton neutru, însă nemulțumirea i se strecuă în voce.

– Bună, Theodor, sunt tata. Cum e?

- Bine.
- Grozav! Terapia a mers bine?
- Ca de obicei.
- Despre ce ați vorbit?
- Tată... Asta e între mine și ea, doar știi.
- Da, dar nu înseamnă că nu poți spune. Adică, dacă vrei.
- Nu vreau.
- Nu, nu, bine. În altă ordine de idei: Știi că mama are mâine-seară vernisajul la Dunker, nu? Voiam să mă asigur că o să fii acolo cel mai târziu la șase.
- Chiar trebuie?
- Da, chiar trebuie. Și mă mai gândeam că ar trebui să-i facem surpriza unei călătorii la Copenhaga în acest weekend.
- Ăăă, stai aşa, asta înseamnă că trebuie să merg și eu?
- Da, o să ne distrăm. Știi tu, să stăm la hotel, să mergem la Tivoli, să mâncăm hotdogii ăia roșii.
- Theodor nici măcar n-a încercat să-și ascundă oftatul.
- Uite ce-i, nu pot. Am trei teste săptămâna viitoare și trebuie să stau acasă să învăț.
- Doar prima parte era adevărată. Însă Theodor mai bine stătea acasă singur și își făcea lecțiile decât să-și petreacă tot weekendul împreună cu familia.
- Bine, bine, mai vorbim diseară. Poate că îmi fac timp să te ajut. Dar mă bucur să aud că lucrurile au mers bine la terapie.
- Theodor a lăsat tăcerea să vorbească în locul său și, trei minute mai târziu, după ce a mai bătut un pic apa-n piuă, făcându-și datoria, a reușit în sfârșit să pună capăt discuției și să se întoarcă la Lemmy.